

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΑΡΙΣΣΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΝΥΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΜΕΤ' ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΟΤΙ
ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΔΑΡΙΣΣΗ
ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ ΓΕΩΡΓΙΩ ΜΑΚΡΗ

1896

www.tezauriliturgic.ro
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

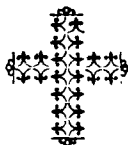
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΝΥΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΜΕΤ' ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΟΤΙ
ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ
ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ ΓΕΩΡΓΙΩ ΜΑΚΡΗ

1896

ΜΗΝΙ ΜΑΪΩ ΙΕ'.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

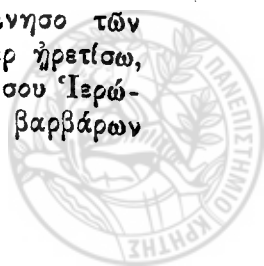
Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστώμεν στίχ. δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Εἰ χριστέ σε Κύριος, Ἱεραρχίας τῷ χρίσματι,
Θεοφόρε Ἀχίλλιε, ἐντεῦθεν ἐποίησας, τὸν λαόν
σου μάκαρ, ἐν δικαιοσύνῃ. ἐπὶ νομᾷς δογματικᾷς,
καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, διό σου τὸ μνημόσυνον,
ἐπιτελοῦντες βοῶμέν σοι· ἐθαυμάστωσε Κύριος, ἐπὶ
γῆς σε μακάριε.

Εξαίσιον γέγονεν, ἐν τῇ σεπτῇ φανερώσει σου, καὶ
ἐπαράδοξον ἄκουσμα· ὁ βλύσας γὰρ νάματα, ἐξ
ἀγόνου πέτρης, τοῖς Ἰσραηλίταις, αὐτὸς καὶ νῦν
θαυματουργῶν, αὐτεξουσίως πάντα δυνάμενος, ἐκ
λίθου βλύσαι ἔλαιον, ὡς ἀγαθὸς παρεσκεύασε, προ-
πιστούμενος ἐνδοξε, τὴν σεπτὴν σου μετὰστασιν.

Παμμάκαρ Ἀχίλλιε, ὡς παρεστὼς τῷ πνιτάνῃ
πνικτι, οὖν Ἀγγέλων στρατεύμασι, μέμνησο τῶν
δούλων σου, καὶ τῆς ποίμνης ταύτης, ἥπερ ἡρετίσω,
κατατεθεῖναι τὸ σεπτόν, καὶ θεῖον σκῆνός σου ἱερώ-
τατε· κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ τῆς βαρβάρων

θρασύτητος, ἐξελθοῦ σοῖς δεήσεσι, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, ἡχος πλ. β'.

Οἰκουμένης φωστῆρα ὁ Θεός σε Πάτερ ἀνέδειξεν, Ἀρχιερέων καλλονήν, μοναζόντων θεῖον ἐγκαλ-
λώπισμα, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν προστάτην· καὶ παρά-
κλησιν ἀσφαλῆ τῶν χειμαζομένων, καὶ τῆς αἰεὶ καθ'
ἡμῶν κινουμένης ζάλης τῶν βαρβάρων, ἀντίρροπον
φέροντα τὴν ψῆφον· διδὼν τὸν νοῦν ἐλλαμφθεὶς ταῖς
πρὸς Θεὸν ἀναβάσεσι, καὶ ἀκηλίδωτον τῆς ψυχῆς
τηρήσας τὸ ἀξίωμα, ἀνέδραμες στεφανηφόρος εἰς
Οὐρανούς· καὶ νῦν τῷ θρόνῳ τῆς βασιλικῆς παρυστῶς
Τριάδος σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς, πρέμβευε ὑπὲρ τῶν
πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Εἰς τὸν στίχον ἡχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λαμπρύνθητι πιστῶν, δμήγουρις καὶ τέρπου, συνέ-
δραμε καὶ γάρ σοι, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐγέρσει, ἡ
Ἀχιλλίου κοίμησις.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ε'τήσιος ἡμῖν, πανήγουρις ἐπέστη· δεῦτε πιστοὶ
συμφώνως, χορεύσωμεν τιμῶντες, τὸν Ἱεράρχην
ἅπαντες.

Μακάριος ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Λαρίσσης ὁ φωστήρ, τῶν εὐσεβῶν ὁ στύλος, αἰρε-
τικῶν ἡ πτώσις, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος, ὑμνεῖσθω
νῦν Ἀχιλλίος.

Δόξα, ἡχος β'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς πνευματικῶς νῦν εὐω-
χηθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς
ἡμῶν Ἀχιλλίου, καθ' ὅλην γὰρ ἔλαμψε τὴν αἰκου-
μένην, ταῖς διδασκαλίαις τοῦ Πνεύματος, καὶ τοὺς

Ῥοδὴ α'. ἤχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Πανηγύρεως ἡμέρα εὐφρανθῶμεν λαοί, σήμερον γὰρ ἡ μνήμη, τοῦ Ἀχιλλεῖου τοὺς πιστοὺς, καταφαιδρυνεν ἰδοὺ, καλοῦσα ἡμᾶς, ὑψηλῷ κηρύγματι, πρὸς πανήγυριν ἅπαντας.

Καθαρθεῖς νοδὲς τὰς ὄψεις ἐθεάσω καλῶς, φῶς τὸ φωτίζον ἀληθῶς, πάντα ἄνθρωπον αἰεὶ, Χριστὸν τὸν Θεόν· ὅφ' οὐπερ ὠδήγησαι, πρὸς νομὴν τὴν Οὐράνιον.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ χορευέτω πᾶσα, τὴν σὴν πανήγυριν πιστῶς, ἐορτάζουσα χαρᾷ, παμμάκαρ σοφέ, Τριάδος ὑπέρμαχε Λαρισσαίων τὸ καύχημα.

Ἔτερος Κανών. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἀχιλλεῖου με ταῖς λιταῖς Σῶτερ σκέπε. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Α'νατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος, Ἥλιος ἄδυτος, Ἱερουργε Πατέρ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν πίστει καταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας, μετὰδος ταῖς σαῖς δεήσεσι, λύων τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Χρίσμα σεπτὸν καὶ Ἱερὸν δεξάμενος, ὡς Ἱερῷ-τατος, τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην, πρὸς νομὴν σωτήριον, Ἀχιλλεῖ ὠδήγησας· ἦν καὶ νῦν περιέπειν, μὴ διαλείπης θεσπέσιε, πρέσβυν σε πλουτοῦσαν ἀκοί-μητον.

Ἰᾶμα πᾶσιν ἡ τιμία θήκη σου, ἀναπηγάζουσα, θαυ-ματουργε Πατέρ, παύει τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὰ πάθη τὰ δυσίατα, τὰς ὀδύνας κουφίζει, τὰς τῶν σωμάτων Ἀχιλλεῖ, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων σοι.

Λύσιν δεινῶν ἀρρωστημάτων Ἄγιε, ἡμῖν πρωτά-νευσον· πολυειδεῖς πόνους ἐπιόντας κούφισον,

ἐπερχομένων θλίψεων καὶ μυρίων σκανδάλων, ἀτρώ-
τους ἡμᾶς συντήρητον, σοῦ ταῖς προσευχαῖς πρὸς τὸν
Κύριον.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι φῶς Θεογεννήτορ γνώσεως, ζεῖ τυ-
φλώττοντι, καὶ τὰς ὁρθὰς τρίβους ὅλως μὴ βα-
δίζοντι, μηδὲ τὸ θεῖον θέλημα, ἐκτελεῖν βουλομένῳ·
ὅπως σωζόμενος πάντοτε, πίσει κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Ῥοδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, ἐκ πηγῆς νῦν βλυζού-
σης τοῦ ἀρχιποίμενος, τοῦ Ἀχιλλίου πιστοὶ τοῦ
πᾶσι κηρύξαντος λαμπρῶς Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Νῦν πάντα πληροῦνται χαρμονῆς, ὁρατά τε ὁμοῦ
τε καὶ τὰ ἀόρατα· συνεορτάζει φαιδρῶς, ὁ Κό-
σμος Ἀχιλλίε ἡμῖν, τὴν μνήμην σου σήμερον.

Χθὲς συνεσταυροῦτο τῷ Χριστῷ, τῇ ἀσκήσει ὁ
Θεὸς Ἀχιλλίος· συνανηγέρθη λοιπόν, σήμερον
αὐτῷ πνευματικῶς μεθ' οὗ συνευφραίνεται.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας καὶ ἀρχάς.

Ιερολόγος Ἱερός, ἐν πίστει γεγεννημένος, ἀπεμείω-
σας ἀρείου τὴν πλάνην, συμπληρῶν τὸν ἀριθμόν,
τὸν ἐν Νικαίᾳ πρότερον, Ἱεουργῶν Πατέρων, παμ-
μάκαρ Πάτερ Ἀχιλλίε.

Ολόλαμπῆς ὥσπερ ἀστήρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυ-
μάτων καταυγάσας τὴν ὑψήλιον πᾶσαν, τῶν
παθῶν ἡμῶν σοφὲ τὸν σκοτασμόν ἀπέλασον, καὶ
πειρασμῶν ὁμίχλην, ταῖς σαῖς εὐχαῖς διασκέδασον.

Υπὸ Κυρίου ἱατροῦ, ἡμῖν ἐδόθης πηγάζων, παρα-
δόξως ἱαμάτων τὴν χάριν, πάθη παύων τὰ δεινά,
τὰ τῶν ψυχῶν σοφὲ ἡμῶν, καὶ τῶν σωμάτων θθεν,
μετ' εὐφροσύνης τιμῶμέν σε.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένος ὁ χορὸς τῶν Προφητῶν, θεοσόφως, τὰ σὰ θαύματα ᾄει Θεοτόκε, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς ταῦτα προδιετύπωσεν· ὧν τὰς ἐκβάσεις πάντων, νῦν καθορώντων ὑμνοῦμέν σε.

Κάθισμα, ἤχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Η Θεία σου σορὸς, ὦ Ἀχίλλιε Πάτερ, ὡς ἄλλη Ἡσιλωὰμ κολουμήθρα ἐδείχθη, πηγὴν ἀγιάσματος παραδόξως ἐκβλύζουσα· οὐ μετέχοντες οἱ προσιδόντες ἐν πίστει χάριν ἄφθονον, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, εὐχαίς σου λαμβάνομεν. *Καὶ τῆς Ἑορτῆς.*

Ῥοδὴ δ΄. Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς.

Επὶ τῆς Θείας φυλακῆς, τείνας τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, εἶδες ἐν ἐπόθεις Δεσπότην, καθαρῶς ἰθύνοντα, πρὸς τρίβον τὴν σωτήριον, καὶ βίον εἰς ἀπέραντον πάντας τοὺς εὐσεβεῖ τῇ πίστει τούτῳ λατρεύοντας.

Αρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ἀλλὰ σὺ δέ, κατ' ἐχθρῶν ἡρίστευσας, τῶν νοητῶν καὶ γέγονας, ἄμωμος ἐν ὁδοῖς ταῖς ἐκείνου, τὸν βίον θεοφιλῶς ὁδεύσας Ἀχίλλιε.

Ως ἐνιαύσιος ἡμῖν ἡ σὴ φωσφόρος ἑορτὴ, ἦλθεν ὦ Ἀχίλλιε κύκλος· καὶ ὡς φῶς ἀνέτειλεν, εὐφραίνουσα τὰ τέκνα σου· καθ' ἣν τῶν Δαρισσαίων ὁ δῆμος, συνεορτάζει παιδρὸς τὰ σὰ μνημόσυνα.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαβίδ, πρὸ τῆς σκιώδους Κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τῆς Δαρίσεως σήμερον τὴν σὴν κυκλοῦντες λάρνακα, αἶνεσιν ἀναπέμπει ἐνθέως, τῷ ἀναστάντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ευεργετῇ τοὺς ὁμοφύλους ἐλόμενος, Ποιμενάρχης Θεὸς ἐχρημάτισας, ποιμαντικῇ ράβδῳ σου σοφέ,

ἄρειον ὥς λύκον, ἀραβικὸν ἀπωσάμενος, κακῶς ἀπο-
τεμόντα, τοῦ Γεννήτορος Λόγον, ἀξιάγαστε Πάτερ
Ἀχιλλιε.

Τοὺς θολεροὺς Πάτερ χειμάρρους ἐξήρανας, τῆς
κακίας, ὕδωρ τὸ ἀλόμενον, μάκαρ κτησάμενος·
εἰς ζωὴν, νῦν δὲ μετὰ τέλος, ἐκβλύζων θεῖα ἰάματα,
τάς ἐπαναβλυζούσας τῶν παθῶν ἐπηρείας, ἀποπαύεις
εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Αλλὴν ἡμῖν σὺ κιβωτὸν ἀγιάσματος, τὴν τιμίαν
θήκην τῶν λειψάνων σου, Πάτερ σοφέ, ἔλιπες
εἰς γῆν· ἦν περικυκλοῦντες, πηγὴν θαυμάτων πη-
γάζουσαν, πληροῦμεθα ἀρρήτου, θυμηδείας τιμῶν-
τες, τὸν ἰσάγγελον βίον σου ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς, ἀναβοῶμέν σοι ἄχραντε, ἐπηρείας πάσης
ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν νοητῶν καὶ τῶν ὁρατῶν ἐχθρῶν
ἐκζητούντων, κακοποιῆσαι τοὺς δούλους σου, τοὺς
ἐπὶ σοὶ θεομένους, ἐκ ψυχῆς τὰς ἐλπίδας, τῶν ἀν-
θρώπων βεβαία ἀντίληψις.

Ῥοδὴ ε'. Ὁρθρήσωμεν ὀρθρον βαθέως.

Ορθρίζωμεν πάντων προθύμως, καὶ ἀντὶ μύρου
τοὺς ὕμνους σοι πλέκωμεν Ἱεράρχα, καὶ περι-
πτυσσόμεθα, σοῦ τὴν τιμίαν λάρνακα, ἀγιασμὸν πο-
ριζόμενοι.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τοῦ Ἀχιλλίου τῷ
τάφῳ φιλέορτοι, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς τῶν
ἀγγέλων τάξεσι, τοῦτον τιμῶντες ἐν ἄσμασιν.

Τὴν ἀμετρον κηδεμονίαν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δού-
λων καὶ νῦν ἀνάδειξον, ὥς Πατὴρ φιλόστοργος ὥς
μιμητὴς πανάριστος, τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναλάμψαντος.

Ἄλλος. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Συντομία τοῦ θεοῦ, ὅσις κηρύγματος ψυχὰς ἐζώ-
γησας πεπαγηθευμένας ὑπὸ τοῦ ἀλλοτρίου παν-

εὐφημε, καὶ Θεῷ προσήξας, ὃν ἐκδυσώπει αἰωνίου, κατακρίσεις ἡμᾶς λυτρώσασθαι.

Λαμπροτάτου σου βίου, φέγγει σκοτεινόμορφοι δαίμονος ἔφυγον· ὧν τῆς κακουργίας, τὸν Θεὸν ἱλεούμενος λύτρωσαι, τὴν μικράν σου πόλιν, τὴν ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ σε βοηθὸν ἐκζητοῦσαν Πατὴρ ἡμῶν.

Γοβόλον κακίαν, τοῦ παραφρονήσαντος ἀρείου ὄλειςας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, δημοῦσιον Πάτερ ἀοιδιμε, ἐκδιδάξας σέβειν· ὃν ἱλεούμενος μὴ παύσῃ, συντηρεῖσθαι τὴν πόλιν σου.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀχώρητον λόγον, ἄνθρωπον γενόμενον ἐν σοὶ γενόμενον ἐν σοὶ ἐχώρησας, ὃν ἄει δυσώπει, ὡς Υἱόν σου Παρθένε καὶ Κύριον, πάσης ἐναντίας, ἐπιβουλῆς νῦν ἀπαλλάξαι, τοὺς σοὺς δούλους ἀγνή Θεοσύμφευτε.

Ῥοδὴ Γ'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κατῆλθες ὡς ἥλιος ἄλλος ἡμῖν, ἐξ ἑώας πρὸς δυσμάς, Ἱεράρχα φωτίζων διδασκαλίαις ταῖς σαῖς, καὶ ἐθέωσας τοὺς τῆς πλάνης σκοτασμοῦ κρατούμενους ἀλόγους.

Φυλάξας τὴν πίστιν τὴν θείαν καλῶς, θεωρὸς τῶν ἀρρήτων εἶναι ἠξίωσαι τῶν μυστηρίων Χριστοῦ, καὶ ὡς δόκιμος ἐδοξάσθης ἀληθῶς, ἐν Πατέρων συνόδῳ.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε Σῶτερ Χριστέ, ἐξ ἐχθρῶν πολεμίων ὁμοτάτως χωρούντων κατὰ τῶν δούλων σου παρακλήσεσιν Ἀχιλλίου τοῦ σοφοῦ, καὶ τῶν θείων πατέρων.

"Αλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αΐφωτος τοῖς πιστοῖς, πυρός ἐδείχθης μακάριε, πελάγους τῶν δυσχερῶν, τοῦ βίου αἰ κλύδωνος, πάντας ἐκλυτρούμενος, πρὸς ζωῆς λιμένα· διὰ τοῦτο σε γεραίρομεν.

Ἰἄτρευσόν μου τὸν νοῦν, πληγέντα ταῖς παραβάσει, θεράπευον τὴν ψυχὴν, πολλὰ ἁμαρτάνουσαν, τοῦ σώματος ἱασαι, τὰς δδύνας Πάτερ, δυσωπῶν τὸν ὑπεράγαθον.

Συνόδου μέσον σοφέ, πατέρων θείων ἐνήστραφας· μεθ' ὧν πρεσβείαν ποιοῦ, εὖραιν ἡμᾶς ἔλεος, ὅταν μέλλῃ Κύριος, ἐπὶ θρόνου δόξης καθεσθῆις κρίναι τὰ σύμπαντα.

Θεοτοκίον.

Συντήρησόν μου τὸν νοῦν, ἐν ταπεινώσει πανάμωμε, ταῖς μεθοδίαις αἰ, τοῦ πλάνου τρεπόμενον, καὶ δελεαζόμενον, καὶ τῇ παραβάσει, ἐκουσίως ὑποκύπτοντα.

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς οἰκουμένης τὸν ἀστέρα τὸν ἀνέσπερον, καὶ Δαρισσαίων τὸν ποιμένα τὸν ἀκοίμητον, τὸν Ἀχιλλιον ἀνυμνήσωμεν ἐκβοῶντες· παρρησίαν κεκτημένος πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίας τρικυμίας ἡμᾶς λύτρωσαι· ἵνα κράζωμέν σοι, χαίροις Πάτερ Ἀχιλλιε.

Ὁ οἶκος.

Αγγελος ἐκ τῶν τρόπων ἱεράρχα ἐφάνης, καὶ τάγμασι τοῖς τούτων ἐγνώσθης, καὶ σὺν τοῖς ἀσωμάτων χοροῖς λειτουργῶν τῷ θρόνῳ τοῦ Χριστοῦ ἁγίε ἀκούεις παρ' ἡμῶν τῶν σὼν δούλων ταῦτα· χαῖρε τῆς Τριάδος ἡ σάλπιγξ ἡ εὐηχος· χαῖρε τῆς Μονάδος ἡ δούφωνον ὄργανον· χαῖρε ὕψος δυσκατάληπτον

τῶν δογμάτων τῶν σεπτῶν· χαῖρε βάθος δυσερμήνευτον νοερῶν ἐργασιῶν· χαῖρε ὅτι Ἀρείου τὰς ἐπάρσεις καθεῖλες· χαῖρε ὅτι τὰς τούτου μυθουργίας παρείδες· χαῖρε ἀστήρ Ἑλλάδος ὑπέρλαμπρος· χαῖρε ποιμὴν Λαρίσσης ὁ ἄνακτος· χαῖρε προστάτης ὁ ἀκοίμητος ταύτης· χαῖρε δι' οὗ τῷ Θεῷ οἰκιοῦται· χαίροις πάτερ Ἀχιλλεῖ.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, ἰ.ε. Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης Ἀχιλλίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Λαλεῖ Λάρισσα σὰς ἀριστείας ξέμας.

Μνήμην ἔχουσα καὶ θανάτου σου Πάτερ.

Πέμπτη καὶ δεκάτη νύες ἦσαν κῆρ' Ἀχιλλίου.

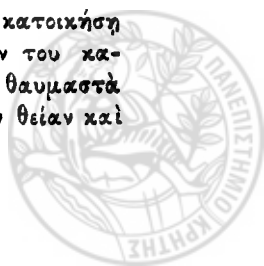
Οὗτος ὁ παμμακάριστος, καὶ ἐν θαύμασι περιβόητος μέγας Πατὴρ ἡμῶν Ἀχιλλεῖος, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐξ εὐσεβῶν γεννητόρων, καὶ φύς καὶ τραφεὶς· δι' ὧν εὐσέβειαν ἄκραν, καὶ θεοσίβειαν μετὰ τῶν ἐξωθεν μαθημάτων, καὶ τὴν ἀνωτάτην φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύεται· πάσῃ δὲ τῇ κατὰ Θεὸν πολιτείᾳ ἑαυτὸν κατακοσμήσας, ἀρχιερεὺς τῆς δευτέρας Θετταλίας ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μητροπόλει Λαρίσσης παρὰ πάντων ἀνηγόρευται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατοικούντων· καὶ ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας ἡ 1ῃ Οἰκουμενικῇ Σύνοδος τῷ 325 μ. Χ. 318 πατέρες. Αἱ λοιπαὶ σύνοδοι, ἡ 2α ἡ ἐν Κ)λει τῷ 381· 3η ἡ ἐν Ἐφέσῳ τῷ 437· 4η ἡ ἐν Χαλκηδόνι τῷ 451· 5η ἡ ἐν Κ)λει τῷ 553· 6η πάλιν ἐν Κ)λει τῷ 680 καὶ ὡς συνέχειαν ἡ Πανθέκτη ἐν Τρούλλῳ τῆς Κ)λεως· 7η ἡ ἐν Νικαίᾳ ἐκ δευτέρου τῷ 787 μεγάλη Σύνοδος γενόμενος, καὶ μέχρι τέλους τοῖς ἀγίοις πατράσι συγκαμῶν, καὶ συναγωνισάμενος, καὶ τὸν ἄρειον καθελὼν, καὶ τῷ ἀνθεματι παραπέμψας, αὐθὺς εἰς Λάρισσαν ἐπανέρχεται· καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς πλείστους καταστρεψάμενος, καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων διώξας, καὶ ἄλλα πάμπολλα θαύματα ἐργασάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον κατέλιπεν, εὐκτηρίους εἰκούς ἐκ βάθρων

ἀνεγείρας, καὶ παντοίοις ἀναθήμασι κατακοσμήσας εἰς δόξαν καὶ αἶνον τῆς ὑπερουσίου καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος· ὅτι αὐτῇ πρέπει δόξα καὶ τιμὴ, καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πολὺς καὶ μέγας ἐστάθη ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς Ἕλληνας ὁ περίφημος Ἡρακλῆς, καὶ λογιάζω νὰ μὴν εἶναι τόπος καὶ χώρα, εἰς τῆς ὁποίας τὰ σύνορα νὰ μὴν ἔφθασαν τὰ μεγάλα κατορθώματα, καὶ ἐνδοξα ἔργα τοῦ μεγάλου ἥρωος· διότι φαίνεται ἀκόμη μικρὸν βρέφος ὄντας καὶ ὑπομάζιον νὰ ἰθανάτωσε τόσους φαρμακεροὺς ὄφεις μὲ χερί γαλακτοτροφούμενον· καὶ ἀφόντις ἔφθασεν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἐκπατάβαλεν ἐκείνην τὴν ἐπτακέφαλον ὕδραν· τὴν ὁποίαν ἄλλος τινὰς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν ἀντιπαλεύσῃ, καὶ νὰ τὴν νικήσῃ· καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιόν του, ἀλλὰ τὸ περισσότερον ὅτι μὲ πολλὴν ἀφοβίαν καὶ τόλμην ἐπήδησε μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ βάραθρα τοῦ ἄδου, καὶ ἔδωκεν εὐθύς ἐκεῖνον τὸν τρικέφαλον κέρβερον, τὸν φύλακα τοῦ ἄδου, καὶ τὸν ἔφερε σιδηροδέσμιον εἰς τὸν Ἑρυσθέα· καὶ διὰ τὰ τέτοιά του πολλὰ κατορθώματα τὸν ἰθεοποίησαν οἱ πεπλανημένοι καὶ ἄθεοι Ἕλληνες, καὶ εἰδῶλον τοῦ ἔστησαν. Ὅμως ἐγὼ βλέπω σήμερον ἄλλον Ἡρακλέα, τὸν θεόπεμπτον ποιμένα τῶν Λαρισαίων μέγαν Ἀχιλλίον ὁ ὁποῖος τόσον νικᾷ ἐκεῖνον τὸν μυθολογούμενον, ὅσον καὶ τὸ ψεῦδος ἢ ἀλήθεια· οὗτος κατὰ ἀλήθειαν ἰθανάτωσε τὴν νοητὴν ἐπτακέφαλον ὕδραν, τὴν πολυποίκιλον ἁμαρτίαν, μὲ τὸ κοντάρι καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος· αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς ἥρωας ἐδέσμευσε, καὶ ἀσθενέστατον ἀπέδειξε τὸν νοητὸν κέρβερον, καὶ φεδερὸν ὀράκοντα, τὸν φθονερὸν διάβολον, καὶ πολλοὺς ἀπὸ τὰ προπύλαια τοῦ ἄδου ἡλευθέρωσε, διὰ μέσου τῆς ἀρετῆς καὶ διδασκαλίας του διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡς ἀνὴρ τοῦ ἔγινε Θεὸς κατὰ χάριν, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κατὰ τὸ Προφητικὸν λόγιον γεραίρομεν τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, καὶ δεήσεως, προσκυνοῦντες ὡς εἰκὸς τὴν ἀγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἀδελφοί μου χριστιανοὶ βούλομαι σήμερον νὰ διτηγηθῶ ἓνα πολλὰ ὀλίγον

μέρος ἀπὸ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐξαίσιά του κατορθώματα, καὶ λοιπὸν προσέχετε διὰ τὰ ὠφεληθῆτε ψυχικά.

Αὐτός ὁ θεὸς καὶ θαυμαστός Ἀχίλλιος ἐγεννήθηκεν εἰς τὴν περίφημον Καππαδοκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ δύο μεγάλοι φωστῆρες τῆς ἐκκλησίας, καὶ στυλοὶ ἄσειστοι, Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ὁ θεολόγος. Ἦσαν δὲ αὐτῷ γονεῖς εὐγενεῖς, ἐντιμοὶ, καὶ ἄρχοντες, ἔχοντες πλοῦτη, καὶ κυβερνήσεις ἱκανάς. Τὸ δὲ περισσότερον καὶ πλέον μεγαλειώτερον ἀπὸ κάθε εὐγένειαν ἀνθρωπίνην ἦτον ἀγαθοί, εὐπρόσιτοι, καὶ γνώμης καλῆς, καὶ ἐλεήμονες, ὅπου καθ' ἑκάστην δὲν ἔλιπαν οἱ πτωχοὶ καὶ ἄποροι ἀπὸ τὴν πόρταν τους, ὅπου νὰ ἀπολαμβάνουν πλουσιοπάροχον ἔλεος ἀπὸ αὐτοὺς, εἶδοντες εἰς τὸ παιδίον τους καλὸν παράδειγμα. Οἱ ὅποιοι δὲν ἀπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπέθανον ἐν Κυρίῳ, Ὁ δὲ ἅγιος Ἀχίλλιος δὲν ἰδόθη εἰς χαραῖς καὶ φαγητά, καὶ ποτά, καὶ ἡδοναῖς τοῦ κόσμου τούτου, καθὼς ἔχουν συνήθειαν νὰ κάμνωσιν οἱ νέοι ὅταν κληρονομήσωσι περιουσίαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ ὅσα ἐκληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τὰ ἐσχόρπισεν εἰς τοὺς ὀρφανούς, καὶ χήραις, καὶ εἰς τὸ νὰ γεμίζῃ τῶν πτωχῶν καὶ πεινασμένων τὰς κοιλίας· ἐπρόκρινε νὰ περιπατήσῃ τὸν θλιβερόν καὶ στενὸν ὁρόμον τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν θάλασσαν τῆς ζωῆς ταύτης μὲ τὴν εὐκαιρίωσιν τοῦ πλούτου τοῦ εἰς τοὺς πτωχοὺς χωρὶς κίνδυνον νὰ τὴν διαπερᾶσῃ· δὲν ἐδυνήθη κανένα πρᾶγμα τοῦ κόσμου τούτου νὰ τὸν σύρῃ καὶ νὰ τὸν καταπέισῃ εἰς ἄφесίν του· τὰ ὄμματά του τὰ ἐπροσῆλωσεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐφαντάζετο τὰ οὐράνια, καὶ τὰ φθαρτά πράγματα μὴδὲ ποσὼς ἔδανεν εἰς τὸν νοῦν του, διὰ τὸν ὅποιον, ὡς λέγει καὶ ὁ ἀπόστολος, ὁλος ἦτο ὁσμέμος εἰς τὸ νὰ κακοπάθῃ, καὶ νὰ σκληραγωγητῇ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, νὰ νηστεύῃ καὶ νὰ ἀγρυπνᾷ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ νὰ προσευχῇ εἰς τὸν Θεόν· ὅθεν καὶ ἐπαράστησε τοῦ λόγου τοῦ ἄξιον δοχεῖον διὰ νὰ κατοικήσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν του καθὼς λέγει ὁ προφήτης, ἐλογάριασεν ὑψηλὰ καὶ θαυμαστά πράγματα, καὶ ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ γνῶσιν πλείον θείαν καὶ

θαυμαστήν ὅσον ἦτο τὸ δίκαιον, καὶ ἀδιαλείπτως εὐρίσκετο εἰς ταῖς προσευχαῖς, καὶ εἰς τὸ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεόν, καθὼς λέγει ἡ γραφή· σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ Θεός· ἦτο δὲ ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος εὐμορφος καὶ γεμάτος ἀπὸ κάθε σοφίαν, εἰς τὴν συναναστροφὴν του γλυκύς, εἰς ταῖς δουλείαις του ἄκακος· ἦτον παράδειγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, διδάσκαλος τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἡσυχίας· ἐφευγε τὴν ἀνωφέλητον συντροφίαν τῶν κακῶν νέων· καὶ τὴν θεῖαν γραφὴν καθ' ἐκάστην ἐμελετοῦσε· δὲν ἐμετεῖχεν ἀπὸ ταῖς φροντίδαῖς τοῦ κόσμου τούτου, μόνον τὸν Θεὸν πάντοτε εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τὸν ἐφύλαγε καθαρὸν, καὶ παστρικὸν ἀπὸ τὰ ἐξω πράγματα· καὶ εἰς ὀλίγα λόγια ὡμοίαζεν ὅτι νὰ μὴν ἦτο σαρκικός ἄνθρωπος, καὶ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ ταύταις ὅλαις ταῖς καλῶσύναις, ἐσέβηκε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐβουλήθη νὰ πηγαῖνῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος μετὰ σαρκός· ὥστε ὁποῦ ἀφίνωντας τὸ γληγορώτερον, πατρίδα, φίλους, ἀρχοντίαν, καὶ φωνὴν τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ εἶπε τοῦ Ἀβραάμ, ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἂν σοι δείξω, ἐφθασεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν τάφον τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά του ἀπὸ τὴν πολλὴν του χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην· μὲ τὰ ὁποῖα δάκρυα ἔλουσε ὅλην τὴν γῆν, καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του εἰς αὐτήν, καὶ μὲ τὰ χεῖλη του ἐφιλοῦσε τὸν τόπον, καὶ ὅλος ἦτον χαρούμενος πῶς ἀπόλαυσε τοὺς ἁγίους τόπους· ἔκαμε τὸ λειπὸν ἐκεῖ ἱκανὸν καιρὸν, καὶ ἀπόλαυσε κάθε λογῆς περιήγησιν, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐβάλλθη διὰ νὰ πηγαῖνῃ καὶ εἰς τοὺς πλεόν ἐρήμους τόπους ἐπιθυμῶντας νὰ ἰδῇ καὶ τὰ ἅγια μοναστήρια ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ· καὶ ἐδιψοῦσεν ὥσπερ ἑλαφός διψῶσα νὰ καρπωθῇ καμμίαν ψυχωφελῇ περιήγησιν· καὶ λοιπὸν πηγαίνωντας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ ἀνταμωνόμενος μὲ τοὺς ἁγίους καὶ εὐλαβεῖς ἄνδρας ἐμάζωνεν ὡσὰν ἡ φιλόπονος μέλισσα παντοῖα ἄνθη τῶν ἀρετῶν,

καὶ εὐφραίνετο πνευματικῶς· καὶ ὡσάν ἓνα καράβιον γε-
μάτων ἀπὸ πραγματείαν πολύτιμον ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν
Ἱερουσαλήμ, καὶ ἑώραμε θερμῶς εἰς τὸν ζωοδόχον ὁποῦ
καὶ καθημερινῶς προσεκαρτέρει, λογιάζοντας τὸν νόμον τοῦ
Θεοῦ ἡμέραν καὶ νύκτα.

Ὅθεν καὶ ποτιζόμενος ψυχικῶς ὡς δένδρον πεφυτευμένον
παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην
καὶ ἔρωτα τούτων τῶν ἀγίων τόπων, ἠῤῥξανε καὶ ἱκραται-
οῦτο εἰς τὰς ἀρετάς, ὅμως ἡ θεία πρόνοια ὁποῦ κυβερνᾷ τὰ
πάντα, καὶ ὁποῦ προβλέπει τὸ πρᾶγμα εἰς τί ἔχει νὰ
καταντήσῃ, παρεκίνησε καὶ τὸν ἅγιον νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν
Ἱερουσαλήμ, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ ἐκίνησε μὲ ἓνα
καράβιον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν θαυμαστὴν καὶ περίφημον Ῥώ-
μην, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων
καὶ πρωτοκορυφαίων, Πέτρου καὶ Παύλου, ἐπροσκύνησε καὶ
ἡσπᾶσθηκε τὰ ἁγιά τους λείψανα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπλούτισε
πνευματικὴν χάριν καὶ σοφίαν, καὶ πάραυτα ἐγίνε διδά-
σκαλος καλὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαις, καὶ δι' αὐτοῦ
ἐνεργοῦσε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, καθὼς ἐνεργοῦσε καὶ διὰ
τῶν ἀγίων ἀποστόλων καὶ τὸ ἔργον του καὶ ἡ δουλεία του
ἦτον νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ τόπον εἰς νόπον νὰ διδάσκῃ τὸν λό-
γον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ κράζῃ ὅλους εἰς τὴν ἀλήθειαν, τοὺς
ὁποίους καθὼς ἔλκει ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔτσι ἐλκυσεν
εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄλλους μὲν μὲ τὴν διδα-
χὴν του, εἰς ἄλλους δὲ μὲ τὰ θαύματά του φανερώνοντας
τὴν ἀλήθειαν, διώχνοντας δαιμόνια, ἰατρεύοντας πληγὰς
καὶ ἀσθένειαις δυσκολοῖσιν αἰτρουταις, καὶ μὲ τὸ θεῖον βάπτισμα
καθαίρων ἀπὸ αὐτοὺς πᾶν ψυχικὸν ἁμάρτημα, ὥστε ὁποῦ
ὅλοι ὠμολογοῦσαν τὸ χάρισμα, ὅλοι ἐκήρυττον τὸν εὐεργέ-
την τους, ὅλοι ἐπεριπατοῦσαν τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας,
ἐλαμπρύνωνταν μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ὑποτάσσονταν εἰς
τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου χωρὶς νὰ γογγύζουν ἔγρα-
φαν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὰ λόγια τοῦ ἁγίου, ὡσάν ἓνα
στερεὸν καὶ ἀσάλευτον νόμον, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παράδειγμα
ἦτον εἰς ὅλους ὁ ἅγιος, μὲ τὸ νὰ εἶχε παντοίας ἀρετάς, καὶ
τοὺς ἀπεκατέστησε καθαρὸς εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἄφησαν τὴν

πατρικήν τους πλάνην, καὶ τὰς ἀνιέρους θυσίας, καὶ ποῖος ἤθελεν ἡμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὴν πίστιν καὶ τὴν ζέσιν ὁποῦ ὅλοι ἐκεῖνοι εἶχασιν εἰς τὸν ἅγιον; ἔτρεχον μὲ πολλὴν πόθον νὰ ἀκούσωσι τὰ μελίρρυτά του λόγια, νὰ παρασταθοῦν εἰς τὰς προσευχάς, καὶ εἰς τὰς ψαλμωδίας, καὶ εἰς τὰς νηστείας μαζί του· νὰ βλέπουν τὰ ἀγαθὰ καὶ ἐνάρετα κατορθώματά του, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτον στολισμένος, καὶ ὁμοίος του εἰς τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους ὅν ἦτον ἄλλος, τὰ ὁποῖα κατορθώματα μὴν λογιᾶσθαι τινὰς ὅτι τὰ ἔκαμε χωρὶς θλίψιν, καὶ χωρὶς κόπον καὶ φροντίδες ἐξωτερικαῖς, ἀλλὰ εἶχε καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ θλίψεις ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας, καὶ καθημερινῶς τὸν ἔδερναν, τὸν ἐταλαιπωροῦσαν, καὶ αὐτὸς ὅλα ταῦτα τὰ ὑπόμεινε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ζωὴν του τὴν ἔβανε διὰ τὰ λογικά του πρόβαρα, ὅχι μίαν καὶ δύο τρεῖς φοραῖς, ἀμὴ παντοτεινά, ὥστε ὁποῦ τόσον ἐπεθύμα ὅτι ἂν ἦτον δυνατόν ἐπαίθενε, μόνον νὰ ἐλευθερώσῃ ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ λύκους τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὕτω ποιῶν, καὶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐφθάσε καὶ εἰς τὴν γῆν ὑποῦ κραζεται Θετταλία, καὶ ἤθελες ἰδῇ ἐκεῖ πολλὰ πλήθη ἀνθρώπων, ἀνδρῶν ὁμοῦ τε καὶ γυναικῶν νέων τε καὶ γερόντων, ὑποῦ ἔτρεχαν ἀπὸ ὅλα τὰ περὶχωρα τῆς Σαλαμπρίας, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν ἅγιον, καὶ νὰ ἀκούσουν καὶ τὴν πολλὴν του σοφίαν, τοὺς ὁποίους ὅλους ἔφερεν εἰς τὴν στράταν τῆς ἀληθείας, καὶ εἰς ὀλίγα λόγια ὅλους τοὺς ἐψάρευεν ὁ θαυμαστὸς ἀλιεύς, καὶ τοὺς ἀπεκατέστησε μὲ τὰς ἐρμηνείας του θυσίαν τοῦ Θεοῦ καθάραν, ἔσση λοιπὸν ἐπρόκοπτε τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθείας καὶ ἰσπερῶνετο καὶ ηὔξανε διὰ μέσον τοῦ ἁγίου· καὶ ἐχαίροντο ὅλοι καὶ εὐφραίνοντο, βλέποντες τὴν συνάθροισιν τῶν χριστιανῶν· καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀρχιερεὺς Λαρίσσης ἀπέθανε, καὶ ἀπόμεινεν ὁ θρόνος ἄδειος, ἦτον χρεῖα νὰ χειροτονηθῇ ἄλλος εἰς τὸν θρόνον, διὰ νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ ὁδηγᾷ τὰ πρόβαρα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀληθινὴν στράταν τῆς δικαιοσύνης, καὶ παρευθὺς ὅλος ὁ λαὸς τοῦ κάστρου καὶ τῶν περιχώρων, μικροὶ καὶ μεγάλοι παρακαλοῦσαν τοὺς ἐπι-

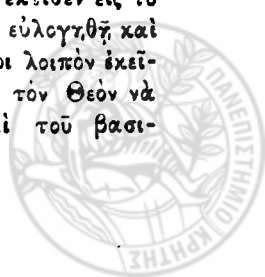
σκόπους καὶ τοὺς κληρικοὺς νὰ ψηφίσουν τὸν ἅγιον Ἀχίλ-
λιον διὰ ἀρχιερέα τοὺς· διὰ τοῦτο καὶ μὲ θέλημα ὁλονῶν
τῶν ἐπισκόπων, ἢ νὰ εἰπῶ καλῆτερα ἢ θεία χάρις ἠνάγ-
κασε τὴν προθυμίαν τοὺς, καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ἅγιον
ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσσης, καὶ ἤρχισε νὰ δείκνῃ ἐπιμέλειαν
εἰς τὸν θρόνον ὡσάν καθολικὸς βοσκὸς ἔχοντας συμβοητοὺς καὶ
τοὺς ἐπισκόπους· οἱ ὅποιοι ὡς καθολικὰ καὶ ἡγαπημένα
του τέκνα τὸν ἐπείθοντο· καὶ πλέον ἄρχισε νὰ λάμπῃ τὸ
φῶς, καὶ νὰ φαίνωνται τὰ καλὰ ἔργα του εἰς τὸν λαόν·
ἐκυβερνοῦσε τοὺς πτωχοὺς, ταῖς χήραις τοὺς ὀρφανούς,
καὶ τοὺς ἀδικημένους, ἐφαίνετο ἔτοιμος βοηθὸς εἰς ταῖς
ἀνάγκαις καὶ τῶν πτωχῶν, καὶ τῶν πλουσιῶν· εἰς τὸ
νὰ διδάσκῃ πάλιν καὶ νὰ νουθετᾷ διδάσκαλος καλῶτα-
τος· τὰ λόγια του ἔτρεχαν ὡς καθὼς τρέχει ὁ ποτα-
μός, μὲ τὰ ὅποια ἐδρόσιζε τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν, καὶ
ἔτρεφε μὲ τὸν θεῖον ἄρτον ταῖς πεινασμέναις ψυχαῖς, καὶ
ταῖς ἤϊκνεν εἰς τὴν χάριν τῆς πνευματικῆς πολιτείας· τοὺς
δὲ ἀπόρους ἀπὸ σωματικὴν χρεῖαν, ἐστήριζε μὲ τὸ ἔλεος,
τοὺς ξένους ἐδέχετο εἰς τὸν οἶκόν του, τοὺς δειλοὺς καὶ μι-
κροψύχους ἐπαρηγόρα, καὶ παρεθάρρυνε νὰ ὑπομένουν τοὺς
πειρασμούς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστους ἰάτρειεν ἀναργύ-
ρως μὲν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ χερίου του, διότι εὐθύς ὁποῦ ἤθελε
βάλλῃ τὸ ἅγιόν του χερί ἐπάνω εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἐλάμβανεν
(ὦ τοῦ θαύματος) τὴν ἰατείαν· μὲ ὅλον τοῦτο ἔφευγε τὴν
παρρησίαν καὶ τὴν δοξαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δὲν ἤ-
θελε νὰ φαίνεται σιμὰ εἰς ὅλους τοιοῦτος, διὰ τοῦτο ὅταν
ἤθελε νὰ ἰατρεύῃ κανένα ἀσθενημένον, ἢ ἀπὸ ψυχικὴν, ἢ
ἀπὸ σωματικὴν ἀσθένειαν, ἐπροκάλει ὅλους ὅσοι ἤθελαν εὐ-
ρεθῇ παρόντες νὰ προσευχηθοῦν μαζί του, διὰ νὰ φανῇ ὅτι
ἡ ἰατρεία τοῦ ἀσθενοῦς ἐγένετο ἀπὸ ὅλους· τοσοῦτον ἦτον
ταπεινὸς ὁ ἅγιος, καὶ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἐπολέμα νὰ
φεύγῃ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων· ἐπρόβλεπεν ἀκόμη καὶ
ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, ὡσάν νὰ ἦτον ἐμπροστὰ του, καὶ
ἀνομβρίας οὕσης, αὐτὸς μὲ τὴν προσευχὴν του εἰς τὸν Θεὸν
ἔφερε τὸν ὑετὸν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκαρποφόρησε
μὲ ταῖς δεήσεις του, ἀπέκοπτε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κακοῦς

λογισμούς, καὶ ἔκοπτε τὴν κίνησιν καὶ τὸν ἐρχομὸν τῶν ἰχθρῶν, καὶ τοὺς ἐπεμπεν εἰς τὰ ἄβυσσα ὄρη, καὶ εἰς τοὺς κρημνούς. Ποῖος λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ; ὅλος ὁ κόσμος ἐγίμισε ἀπὸ αὐτά, τὸ ὄνομά του ἐφθασεν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου, τόσον ὅπου ἔμαθε καὶ ὁ χριστιανικώτατος βασιλεὺς ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὰ τε-
 λούμενα καθ' ἑκάστην θαύματά του ἀπὸ τὴν φήμην τοῦ κόσμου· ὅθεν καὶ ἐπεθύμει πολλὰ νὰ ἀπολαύσῃ, καὶ μὲ τὰ ὀμμάτιά του νὰ ἰδῇ τὸν ἅγιον· καὶ ἐπειδὴ προστάξει θεῖα ἰσχυρίζονταν ἡ πρώτη Σύνοδος εἰς τὴν Νίκαιαν, ἀνάγκη ἦτον νὰ ὑπάγῃ καὶ ὁ ἅγιος μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχιερεῖς, κατὰ τὸν ὄρισμόν τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου· καθὼς λοιπὸν ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον μαζὶ μὲ τοὺς λοιποὺς σοφοὺς ἄνδρας, ἔλαμπεν ἀνάμεσόν τους ὥσπερ ἄλλος ἥλιος· ὑπάρχων χα-
 ρούμενος εἰς τὸ πρόσωπον, ταπεινὸς εἰς τὸ μίλημα, εἰς τὴν γνῶσιν ἐπιτήδειος, καὶ σχεδὸν ὅλοι αὐτὸν εὐλαβοῦνταν διὰ τὰς ἀρετάς του· ὅπου καὶ μὲ τὰ ὀμμάτιά τους τὰς ἴδασιν ἐκείνας ὅπου ἀπὸ μακρόθεν ἤκουσαν, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐγένεν ἡ σύναξις, προκαθημένου τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν πατέρων κατὰ τάξιν, καὶ τῶν χρησίμων ἀρχόντων, παρεστάθη καὶ ὁ δυσσεβὴς ἄρειος μὲ τοὺς βοηθοὺς του· καὶ μὲ συλλογισμοὺς καὶ ψευδολογίας ἔλεξαν πῶς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ κτίσμα· αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐφλυαροῦσαν νὰ στερεώσουν τὴν ἄθεόν τους γνώμην· ἀμὴ ὁ μέγας καὶ θαυμαστός Ἀχιλλεὺς ἐστάθη εἰς τὸ μέ-
 σον, καὶ μὲ σχῆμα τῆς χειρὸς ἐσίγησέν τους ὅλους, ἐπειτα μὲ μεγάλην φωνὴν εἶπεν· ὦ Ἄρειε ἀντάμα μὲ τοὺς συν-
 τρόφους σου· ἂν λέγητε καλὰ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα καὶ ποίημα τοῦ Θεοῦ, εἰπέτε τῆς πέτρας αὐτῆς νὰ εὐγάλῃ λάδι, (καὶ ἐτούτη ἡ πέτρα εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐμπρο-
 σθεν εἰς ὅλους) καὶ τότε νὰ πιστεῦσωμεν εἰς ὅσα λέγετε, καὶ θέλομεν γνωρίσει ὅλοι ὅτι τοῦ κακοῦ μόνον κοπιᾶζομεν καὶ ψευματολογοῦμεν, διότι τὸ νὰ λέγωμεν ἡμεῖς ἔτσι, καὶ ἐσεῖς νὰ λέγητε ἄλλῶς, τὰ λόγια μας ποτὲ τέλος δὲν εὐ-
 ρίσκουν· αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος πρὸς ἐκείνους· ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁλό-

τελα δὲν ἀπεκρίθησαν, μόνον ἔσκυψαν τὰ πρόσωπά τους εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ ὀλίγην ὥραν ἐσηκώθησαν ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀρείου, καὶ ἔσυραν τὸν ἅγιον λέγοντες· ἐσὺ ὁποῦ εἶπες αὐτὸν τὸν λόγον, ἐσὺ νὰ τὸν τελειώσης κιόλα· λογιάζοντες πῶς δὲν θέλει δυνηθεῖ ὁ ἅγιος· ὁ δὲ χωρὶς νὰ φοβηθῇ, ἢ νὰ δειλιάσῃ, ἐστάθηκε θαρρετὰ ἐμπροσθεν εἰς ὅλους, καὶ εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὴν Σύνοδον τῶν ἀρχιερέων, καὶ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἃν ἦναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μία οὐσία μὲ τὸν Πατέρα, ὡς καθὼς ἡμεῖς κηρύττομεν, καὶ πιστεύομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν, ἡ πέτρα αὕτῃ ἃς ἀναβλύσῃ λάδι, διὰ νὰ πιστεύσουν καὶ οἱ αἰρετικοὶ καὶ κακόδοξοι τὴν ἀλήθειαν· καὶ πάραυτα (ὦ τῶν θαυμασιῶν σου Χριστέ βασιλεῦ) εὐγῆκεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν, καὶ ἔτρεχεν ὡσάν ποτάμι τὸ λάδι, τόσον ὁποῦ ἡ γῆ ἐκείνη ὅλη ἐβράχχηκεν ἀπὸ τὸ λάδι· τοῦτο τὸ θαῦμα ὡσάν τὸ εἶδεν ἡ Σύνοδος ὅλη καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐθύμωχσαν· οἱ δὲ αἰρετικοὶ ὡσάν εἶδον τὸ θαῦμα ὅλοι ὅσοι ἐβοηθοῦσαν τοῦ Ἀρείου, ἔφραξαν τὰ στόματά τους, καὶ ἐσκέπασαν τὰ πρόσωπά τους, καὶ ἔφυγον κατησχημένοι τέτοιαις λογῆς ὁ Θεὸς ὁποῦ κάμνει τὰ θαυμαστά καὶ μεγάλα σημεῖα, τὴν δύναμιν τῶν ὀρθοδόξων τὴν αὗξησε καὶ τὴν ἐτίμησε, καὶ τὸν Ἀρειὸν ὁμοῦ μὲ τοὺς συμβοηθοὺς του ἐλεεινότατα τοὺς ἐταπεινώσε.

Φαίνεται ἐτοῦτο τὸ θαῦμα νὰ μὴν ἦναι μικρότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, διότι καθὼς ἐκεῖνος μὲ προσταγμα Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν ράβδον του ἐκτύπησε τὴν πέτραν, καὶ εὐγαλε νερὸν διὰ νὰ πῖν τὸ πλῆθος τῶν ἐβραίων ὁποῦ ἦτον ἀποσταμένον καὶ διψασμένον, ἐτῆ καὶ ὁ ἅγιος ὅχι νὰ ἔχῃ προσταγὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅχι νὰ ἔχῃ ράβδον, ἀλλὰ μόνον τῇ πρὸς Θεὸν ἐλπίδι χρώμενος, ἐτέλεσε τὸ τοιοῦτον τεράστιον, ἐνθυμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ λέγει· εἰὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον συνάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ ἐγέρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ γενήσεται· τὸ σινάπι ἔχει σπóρον μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα, ἀμὴ κάμνει μεγαλῆτερον δένδρον ἀπὸ ὅλα, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὀλίγη πίστις ὁποῦ ἔχει κανεῖς πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν ἦναι θερμὴ ὡσάν τὸ σινάπι, κάμνει μεγάλα θαύματα, καὶ

σημεῖα, καὶ ἡ πίστις λοιπὸν τοῦ ἁγίου ἑστῶντας καὶ νὰ ἦταν θερμὴ εἰς τὸν Θεόν, ἔκαμε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ὅπου φαίνεται νὰ ἦναι μεγαλειότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς· μετὰ αὐτὸ τὸ θαῦμα, καὶ μετὰ ἄλλα ὅμοια ἐδοξάσθηκεν ὁ Θεός, καὶ ἐφάνηκεν ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐκηρύχθηκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ ὁμοούσιον· ἐδοξάσθηκεν ἡ ἁγία Τριάς, ἐχάρηκαν οἱ Ἄγγελοι, ἔλαμψε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ὑπὲρ τὸν ἥλιον, διότι οἱ κακὸδοχοὶ αἰρετικοὶ ἐλογίαζαν ὅτι ὁ ἅγιος δὲν θέλει θυνηθῆναι νὰ κάμῃ τίποτε, καὶ θέλει ἐντροπιασθεῖν, ἀλλὰ ὡς ἂν ἴδον τὸ θαῦμα τοῦτο μετὰ τὰ ὁμμάτιά τους ἰθαύμασαν, καὶ ἐφυγον μετὰ τρόμον, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι Πατέρες ἀντάμα μετὰ τὸν εὐσεβέστατον Βασιλέα Κωνσταντῖνον ἐκτυποῦσαν τὰ χερίά τους, ἐχαίρονταν, καὶ ἐνέπαιζαν τοὺς αἰρετικούς· ἐδοξάζον τὸν Θεὸν ὅπου τοὺς ἐδοξάζεν, ἐπαινοῦσαν δὲ τὸν ἅγιον, καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν, καὶ τὸν ἀγκαλιάζαν, καὶ ἔλεγον τοῦ βασιλέως· ἐστόλισε τὴν Σύνοδόν μας ὁ Ἀχιλλίος, ὕψωσε τὸ κέρας τῶν χριστιανῶν, ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν, ἤλεγξε τὸ ψεῦμα, ἐστερέωσε τοὺς ὀρθόδοξους, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς ἐναντίους καὶ ἐχθροὺς τῆς ὀρθόδοξου πίστεως· τὴν νίκην τὴν ἔδειξεν ἐμπροσθεν εἰς ὅλους, ὁ λαὸς πάλιν ἔκαμνε τὴν ἐσπέρην λαμπροτέραν, ὅλοι ἐχαίρονταν, καὶ ἐχόρευαν μετὰ εὐφροσύνης, ἐτιμοῦσαν καὶ ἐδοξάζον τὸν Θεόν, καὶ ἔψαλλον μετὰ φωναῖς ἀκατάπαυσταις, ἐπαινοῦσαν τὸν ἅγιον ὅτι τοὺς ἐβεβαίωσε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ τοὺς αἰρετικούς ἐδίωξαν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πόλεως μετὰ μεγάλας φωναῖς, καὶ φοβεραῖς, ἐκεῖνοι δὲ ἐφροβήθησαν σφόδρα νὰ μὴ χαλασθοῦν παντάπασιν, ὅθεν καὶ ἐφυγον ὡς ἂν ψεῦσαι, καὶ κακὸδοχοὶ, καὶ ἄτυχοι ἄνθρωποι, τότε ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος συνεορτάζεται καὶ αὐτὸς μετὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας, καὶ τοὺς ἑτάμα μετὰ χαρίσματα βασιλικά, ἔπειτα τοὺς ἐπῆρεν ὅλους ὁμοῦ καὶ τὸν ἅγιον Ἀχιλλίον μαζί του εἰς τὴν πόλιν· τὸ μὲν διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν πόλιν ὅπου ἐκτισεν εἰς τὸ ὄνομά του μετὰ τὰς εὐλογίας του, τὸ δὲ διὰ νὰ εὐλογηθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ ταῖς εὐχαῖς τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου· ὅλοι λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Πατέρες ἐπαρκαλοῦσαν τὸν Θεὸν νὰ μὴν ἡ πόλις στερεωμένη, καὶ ἀσύγχιστος καὶ τοῦ βασι-

λέως νὰ δώσῃ δύναμιν νὰ πολεμᾷ, καὶ νὰ νικᾷ πάντοτε τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ πρῶτα ἐπήγασιν εἰς τὸν Πατριάρχην τὸν ἅγιον Μητροφάνην νὰ τὸν χαιρετήσουν, διότι ἦτον ἀσθενημένος, καὶ αὐτός του εἰς τὴν συνοδὸν δὲν εὐρέθηκεν· διὰ τὸ ὅποιον χρεῖα ἦτο νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ νὰ διηγηθῶν ὅσα ἔκαμαν, καὶ ὅσα εἶπαν. Ἀρχισε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς ὅσα ἐπράχθησαν καὶ ἐλαλήθησαν εἰς τὴν Σύνοδον ἐκείνην, ἔπειτα ἐπίασε τὸν ἅγιον Ἀχιλλίον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπεν, αὐτὸς εἶναι ὁποῦ ἔδωκε τὴν νίκην τῆς Συνόδου, καὶ ἔστησε τὸ τρόπαιον, καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς νίκης, αὐτὸς ἐντροπίασε τὸν Ἀρειὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, αὐτὸς ἐφράξε τὰ στόματά τους, αὐτὸς ἐδίδωξεν ὡς ἄγρια θηρία τὸν Ἀρειὸν καὶ τοὺς συντρόφους του εἰς τόπους ὁποῦ τοὺς πρέπει, αὐτὸς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἐνίκησε, καὶ ἱκαταπόνεσε ταῖς ματαιολογίαις τους, καὶ τὴν σοφίαν τους τὴν ἀνωφίλετον, καὶ ἐφάνηκε δόξα καὶ καύχημα εἰς ὅλην τὴν Σύνοδον· αὐτὰ ἀκούοντας ὁ Πατριάρχης ἐχαίρονταν καὶ εὐχαρίστα τὸν Θεόν, καὶ ὅλους τοὺς ἐφιλοῦσεν ὥσάν ἀδελφούς του καὶ συλλειτουργούς· ἐπαινοῦσεν ἀκόμη καὶ ἱμακάριζε τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ τοὺς ἔκραζεν καθολικοὺς στρατιῶτας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς εὐλόγησεν ὅλους, καὶ κάθε ἓνας ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του· καὶ ὁ Πατριάρχης ἐφίλει μὲ πολλὴν γλυκύτητα τὰ χέρια καὶ τὰ ὀμμάτια καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου, καὶ ἔλεγεν· ἀδελφεῖ στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, ὑπέρμαχε τῆς ἀληθείας, πήγαине εἰς τὸ καλόν, καὶ ὁ Θεὸς νὰ ᾔῃαι μὲ τοῦ λόγου σου, ὁ μισθός σου νὰ ᾔῃαι πολὺς εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ εὐσεβὴς λοιπὸν καὶ χριστιανικώτατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἐπῆρεν ὅλους τοὺς θεῖους Πατέρας εἰς τὸ παλάτιόν του, διὰ νὰ ἁγιασθῇ μὲ τὰ ἁγιά τους ποδάρια, καὶ ὥσάν ἐσέβηκαν, τόσῃ ἦτον ἡ εὐσέβεια τοῦ βασιλέως, καὶ ἡ εὐλάβεια, ὅτι δὲν ἐκάθησεν εἰς θρονὶ βασιλικόν ὡς ἡ τάξις ἡ βασιλικὴ ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ ἐπίσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ἐζήτηι τὴν εὐλογίαν τους, τὴν ὁποίαν τὴν εἶχεν ἐκεῖνος περισσότερον ἀπὸ χρυσάφι, καὶ πέτραις πολυτίμαις· καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι μὲ ἓνα στόμα τὸν εὐλό-

γησαν καὶ αὐτόν, καὶ τὸ παλάτιόν του, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του, ἔπειτα ἐσηκώθη, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ποῖος λόγος νὰ διηγηθῇ τὴν χαρὰν ἐκείνην ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν τράπεζαν τὴν βασιλικήν ; ἐκεῖ ψαλμοδίαίς, ἐκεῖ χαραῖς, ἐκεῖ ἀγαλλιάσεις κοντολογῆς ἐκείνη ἡ τράπεζα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφαινετο νὰ ᾔηται ἰπουράνιος, καὶ ὄχι ἐπίγειος ὕστερον τοὺς ἐφιλοδώρησεν ὅλους μὲ χαρίσματα βασιλικά, καὶ τοὺς εἶπε· παρακαλεῖτε ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες διὰ λόγου μου, καὶ διὰ ὅλον τὸν λαὸν ὅπου πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐτζί τοὺς ἐστεῖλεν εἰς ταῖς ἐπαρχίας του ἁμὴ τοῦ μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ Ἀχιλλίου ἐκαταφίλει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, καὶ τοῦ ἐχάρισε χαρίσματα καὶ δῶρα βασιλικά, καὶ ἀξίεπαινα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὕστερα τοῦ εἶπεν· ἅγιε τοῦ Θεοῦ παρακάλει καὶ διὰ ἐμένα τὸν Θεὸν ὅταν προσεύχησαι· πολλὰ ἐλυπήθηкен ὁ βασιλεὺς ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ ἅγιος, διότι τὸν ἡγάπα περισσά, καὶ ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ μερικὸν καιρὸν μαζί του καὶ ἀκούωντας τὴν συνομιλίαν του· λοιπὸν ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εὐγῆκεν ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, παιδία, νέοι, καὶ κάθε ἡλικία, ὅλα τὰ περίχωρα διὰ νὰ προῦπαντήσουν τὸν ἅγιον, καὶ θαυμαστὸν Ἀχιλλίον. Ὅλοι ἐτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὸν πατέρα τους, καὶ διδάσκαλον, καὶ εὐεργέτην τους, ἔπесαν ὅλοι ξέσκεποι εἰς τὰ ποδάρια του, καὶ ἐφιλοῦσαν τὸ ἱπανωφόρι του καὶ ἐγίνετο πολλὴ σύγχυσις εἰς τὸ πλῆθος, τίς νὰ σιμώσῃ καὶ νὰ πλησιάσῃ προτιήτερα εἰς τὸν ἅγιον ὁ πολὺς πόθος καὶ ἡ πολλὴ ἀγάπη τοὺς ἐπαρακίνηει, χαρὰ μεγάλη ἐγίνε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλοι ἀντάμα ἄρχοντες, καὶ πτωχοί, ἐχαίρονταν μὲ ὕμνους καὶ ψαλμοδίαίς, καὶ εὐθυμίαίς, τότε ὁ ἅγιος καὶ θαυμαστός Ἀχιλλίος ὅλους τοὺς εὐλόγησεν εὐλογίᾳ πνευματικῇ· αὐτὰ ὅλα ἐγίνηκαν εἰς τὸ γύρισμα τοῦ ἀγίου· ἔπειτα τὸν ἡρώτησαν πῶς ἐπέραςεν εἰς τὴν ἁγίαν Σύνοδον, καὶ τί ἀπεφάσισεν, καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθηκε καὶ τοὺς εἶπεν, ἀδελφοί μου καὶ παιδιὰ μου, ὅποιος ἐλπίζει εἰς τὸν Θεόν, ποτὲ δὲν ἐντροπιάζεται, διότι ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουσι τὸ θάρρος τους εἰς ἐκεῖνον, εἶναι στερεοὶ ὡσὰν τὸ ὄρος τῆς Σιών, καὶ

δὲν θέλουσι παρασαλεύσει δλότελα, καθὼς εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ "Ἅγιον· ὁ Θεὸς δὲν δίδει τὴν δύναμιν του εἰς τὰ ἄλογα ζῶα, μηδὲ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρός, ἀμὴ εἰς ταῖς καρδίαις ἐκείνων ὅπου τὸν ἀγαποῦν, καὶ τὸν φοβοῦνται, ὁ Θεὸς τοὺς ὑπερῃφάνους καὶ ἐκείνους ὅπου ἔχουν ἐπαρσιν τοὺς διώχνει, καὶ τοὺς ταπεινοὺς καὶ πράους τοὺς δίδει χάριν, καὶ τοὺς ἀγαπᾷ καθὼς λέγει ὁ προφῆτης, ὁ Θεὸς ἄλλον δὲν κρᾶζει μηδὲ κοιτάζει, μόνον τὸν πρῶν καὶ ταπεινόν, καὶ ἐκείνον ὅπου τρέμει τοὺς λόγους του· αὐτὸς καὶ τώρα ἐκατάλαβε καὶ εἰδίωξε μακρὰν τοὺς αἰρετικούς, καὶ ἀφάνισε τὸ μνημόσυνόν τους ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τὴν ἐκράτυνε καὶ τὴν ἐστερέωσεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον· αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ εὐφρανε τὰς καρδίας ὁλωνῶν νὰ εὐχαριστῶνται, καὶ νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ προστάγματα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ μὴν καταπιθῶνται εἰς τὰ λόγια τῶν ἀθέων, μιαρῶν αἰρετικῶν καὶ κακοδόξων· καὶ ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες, ἄλλα ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα ἔδωκε τῶν πτωχῶν καὶ ἔτσι ἐνίκησε καὶ ἐπερίσσευσε πολλοὺς εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἤρξατο πάλιν ἔχειν τὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου του, ἤγουν τῶν χριστιανῶν, ὡσάν πῶς καὶ προτῆτερα, καὶ ἐπασχε νὰ φέρῃ τὰ πρόβατά του εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ζωηφόρον νομήν, καὶ νὰ τὰ ποτίζῃ νερὸν ἀθόλωτον τῆς ὀρθοδοξίας, εἰδίωχνε τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἦσαν πλέα γλήγορα λύκοι καὶ ἐχθροί, ἀγρύπνα ἡμέρα καὶ νύκτα, φυλάσσωντας τὰ πρόβατά του καθὼς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὁ βοσκὸς ὁ καλὸς ὅπου ἐβχλε τὴν ζωὴν του διὰ τὰ πρόβατα, διότι ἡ φωνὴ ὅπου εἶπε τοῦ Πέτρου ὁ Χριστὸς, ἐὰν ἀγαπᾷς με Πέτρε, βόσκει τὰ πρόβατά μου, ἐκατάπεισε τὸν ἅγιον Ἀχιλλίον νὰ περισσεύσῃ εἰς τὴν φροντίδα τῶν λογικῶν προβάτων πολλοὺς ἄλλους ἐπισκόπους, καὶ δὲν ἐφρόντιζε μόνον τῆς ψυχικῆς των ἐπιμελείας, τὸ ὅποιον εἶναι πρῶτον καὶ μέγαν, ἀμὴ ἀκόμη καὶ τῆς σωματικῆς σωτηρίας, δηλαδὴ εἰς ταῖς χήραις, εἰς τὰ ὀρφανά, εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς χειμαζομένους, εἰς τοὺς ἀδικουμένους, εἰς τοὺς ἀσθενημένους, εἰς ὅλους ἦτον ἔτοιμος ἀντιλήπτωρ, καὶ

καθ' ἡμέραν ἐρώτα πῶς εἶναι, πῶς εὐρίσκονται οἱ πτωχοί, καὶ εἶχε τοῦ καθενὸς τὴν ἑγνοίαν ὥσάν ἕνας καλὸς πατέρας ὅπου ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ του, ἐτσι ἐκυβέρνηα καὶ ἐπέρα τὴν ζωὴν του ὁ θαυμαστός Ἀχιλλίος, καὶ ἐλαμπεν εἰς τὰ θεϊκὰ χαρίσματα ὥσάν ἄλλος ἥλιος, ἐκυβέρνησε τὸ λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τριανταπέντε χρόνους· καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ἡ ὥρα διὰ νὰ πηγαίνει εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν τὴν ἀγῆρω, καὶ ἀτελεύτητον, ἐχαίρετο κατὰ πολλὰ, καὶ εἰς τοὺς συντρόφους του ὅπου ἦτο μαζί τον τὸ ἔλεγε, καὶ ὥρισε τοὺς πετροκόπους διὰ νὰ τὸν κάμουν ἕνα μνημεῖον πέτρινον, καὶ παρευθὺς ἔκαμαν τὸ θέλημά του, ἀκούσθηκε δὲ οὗτος ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἅγιος εἰς ὀλίγον καιρὸν μέλλει διὰ νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἐτρέχας τὰ πνευματικὰ του τέκνα ἀπὸ κάθε τόπον, ἐκεῖ ἤθελεν ἰδῆ τινὰς τοὺς πτωχοὺς νὰ κλαίουں, ταῖς χήραις νὰ οὐδύωνται, τοὺς ὀρφανοὺς νὰ εὐγάζουν φωνάς, τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς νὰ ἀναστενάζουν, καὶ ὅλοι ἀντάμα ἐκλαιον πῶς εἶχας νὰ ὑστερηθῶσι τὸν ἅγιον, τότε ὁ ἅγιος μὲ ἕνα σχῆμα ταπεινὸν τοὺς ἔλεγε, μὴν κλαίετε παιδιὰ μου, καὶ συντρίβετε τὴν καρδίαν μου, ἐγὼ σᾶς πρᾶξιδίδω τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μου, εἰς τὸν ὅποιον διὰ μέσου μου ἐπιστεύσατε, καὶ σπουδάξτε νὰ φυλάξῃτε τὴν πίστιν καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, διὰ νὰ ἀξιωθῇτε τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ ἐσήκωσε τὰ χερίά του εἰς τὸν οὐρανὸν ὁμοίως καὶ τὰ ὀμμάτιά του, καὶ ὅταν τοὺς εὐλόγησεν ὅλους, ἄφησε τὴν ἀγίαν καὶ ὁλόφωτον ψυχὴν εἰς τὰ χερία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος· καὶ τὸ ἅγιόν του Λεῖψανον τὸ ἄφηκεν τῶν χριστιανῶν ὡτάν ἕνα πολῦτιμον καὶ ἐξαίρετον λιθάρι, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, ἕνα ἀδαπάνητον καὶ παντοτεινὸν πλοῦτον, τότε οἱ ἐπίσκοποι, καὶ οἱ κληρικοί, καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς ἐσήκωσαν μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον, καὶ τὸ ἐβάλαν εἰς τὸ μνημεῖον ὅπου ἐκτισεν ὁ ἅγιος ἀτός του, καὶ τότε ἰατρεύθησαν πολλοὶ ἀσθενημένοι, καὶ πολλὰ δαιμόνια ἐδιώχθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ἐκείνους πάλιν ὅπου ἐσίμωσαν εἰς πίστιν καὶ εὐλάβειαν τοὺς ἐφύλαττε, καὶ

τούς ἐπαρηγόρει· καὶ κοντολογίῃς ἀθεράπευτος κανένας δὲν ἀπέμεινε, ἐκρύπτετο τὸ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ἅγιον Λεῖψανον μὴ ἡξεύρωντάς το κανεῖς· διότι περνῶντας χρόνος πολὺς, καὶ ἀπὸ ἑνα εἰς ἄλλον λησμονήθηκε, καὶ ἔτσι ἐπέρασαν τριακόσιοι χρόνοι, καὶ κανεῖς ἄνθρωπος δὲν ἡξευρε μὴδὲ ἐγνώριζε τίποτε διὰ τὸ Λεῖψανον τοῦ ἁγίου· ὅμως ὁ Θεὸς ὅπου γινώσκει τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἠθέλησε νὰ κρύπτηται τοιοῦτος θησαυρός, ἀλλὰ ἐφάνέρωσε τὸ ἅγιον Λεῖψανον τοῦ ἁγίου εἰς ταῖς δέκα τοῦ Φεβρουαρίου Μηνός, καὶ τὸ ἔλαβε πάλιν ἡ ἐπαρχία του, ἀφοῦ λοιπὸν ἐγείνεν ἡ φανέρωσίς του, ποῖος ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὰ θαύματα, ὅπου ἐγίνονταν καθ' ἑκάστην ; κοιλοὶ ἐπεριπατοῦσαν, τυφλοὶ ἐβλεπαν, βωβοὶ ἐλαλοῦσαν, κωφοὶ ἤκουαν, ἀσθενεῖς ἰατρεύοντο, λεπροὶ ἐκαθαρίζοντο, δαιμονισμένοι ἐθεραπεύοντο, καὶ εἰς ὀλίγα λόγια κάθε λογῆς ἀσθένεια μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν βοήθειαν, καὶ δι' εὐχῶν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου ἰατρεύετο, καὶ ἐπήγαιναν οἱ πάντες ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὰς ἀσθενείας των, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν· ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ᾠδὴ ε'.

Ο Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, Ἀχιλλεῖ ἐνδοξε, ρύεται καὶ σὲ τῆς προσπικθείας τῶν κακῶν, καὶ τῆς ἄλλης δεινῆς περιστάσεως, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ δέους θεόφρονες, ἀθροίσθητε σήμερον· καὶ τὴν ἱερὰν ἐναγκαλίσασθε σορόν, Ἀχιλλίου σεπτῶς ἀσπαζόμεναι· βοῶσαι εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ ὑπέρλαμπρος μνήμη σου σοφέ, καταφωτίζουσα πιστούς, καὶ πρὸς λήξιν ἡμᾶς διεγείρουσα, τὴν θείαν· καὶ ἀγήρω ἥς διὰ σοῦ ἀξιοθεύημεν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καθαιρέτης ὁ τόκος σου, γενόμενος πᾶ-
ναγνε, ὤφθη τοῖς πιστοῖς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξανα-
στάς, τὰ τοῦ ἔδου σκυλεύσας βασιλεια, ὁ μόνος εὐ-
λογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ως στόλος δλόφωτος, καὶ ὡς νεφέλη ἐπισκιάζουσα,
τοῦ λαοῦ προηγῆσω, τοῦ νέου πάτερ φλογμῶν
αἱρέσεων, τοῦτον βοῶντα φύλαττε ἀπήμαντον· εὐ-
λογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἄρρητον, ἐρείσας ὁλως σοφίαν
πάνσοφε, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, ἐδραῖος ὤ-
φθης· ὦν τῆς ἐνέδρας ἡμᾶς, ἀπείρους πάτερ ἀπέρ-
γασαι ψάλλοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Εν ἔτεσι πλείοσι, τῷ τάφῳ πάτερ συγκαλυπτόμε-
νος, φανεροῦσαι πλουσίαις, φωτοχυσαίαις καθάπερ
ἥλιος, θείων θαυμάτων φωτίζων τὰ πρόσωπα, καὶ
τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σου.

Θεοτοκίον.

Ρυσθῆναι τοὺς δούλους σου, πειρατηρίων πάντων τοῦ
ὄφους, καὶ σκανδάλων τοῦ βίου καὶ ἁμαρτίας καὶ
περιστάσεως, Χριστὸν δυσώπει τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν
εὐλογημένη Ἀγνή ὡς προστασία ἡμῶν.

Ὁδὴ ἡ. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἅγια ἡμέρα, καθ' ἣν συνεορ-
τάζει ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἐν ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς
Ἀχιλλίου τὴν ἐνδοξον κοίμησιν· ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς εὐφρανθῶμεν, τῆς
θείας εὐωδίας τῶν σεβασμίων Λειψάνων, τοῦ Θεο-

φόρου Πατρός Ἀχιλλίου· σεπτῶς ἐμφορούμενοι, Χριστὸν εὐλογοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου πάτερ καὶ Ἴδε, θερμῶς περιεστῶτα μετ' εὐλαβείας τὰ τέκνα σου, ἐν φωναῖς ψαλμικαῖς τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντα καὶ λέγοντα, σὲ Τριάς ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτωρ, καὶ Δόγε καὶ Πνεῦμα, ἡ ἄναρχος οὐσία, καὶ ἀμέριστος φύσις, ἀκατάληπτε καὶ τρισάγιε, πάντας ἡμᾶς φύλαξον, ταῖς τοῦ Ἀχιλλίου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινος.

Συνασπισμὸν διέλυσας, ἀθετοῦντων πατήρ ἡμῶν, τὸν μονογενῆ ὁμοφυῆ τυγχάνοντα, ἀνάρχου γεννήτορος, καὶ σὺν πατρῷσι θεοῖς ἡμῶν, σύμβολον τὸ θεῖον ἱερῶς ἐγχαράττεις, φωτίζων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς μελῳδούντων, καὶ εὐφημολογούντων τὴν ἱεράν σου μνήμην.

Κατὰ παθῶν τοῦ σώματος, ἱερῶς ἐβασίλευσας, καὶ ἱερωσύνης φωτισμὸν ἀπέληφας· λαοὺς καθωδήγησας, εἰς σωτηρίαν Ὅσιε, θαύμασι τὰς τούτων βεβαιώσας καρδίας, καὶ δόγμασιν ἐνθέοις, θεωρῇ τῶν ἀρρήτων, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας παμμάκαρ Ἱεράρχα.

Εἴν ἱερεῦσιν ἄριστος, ἐν ποιμέσι πανθαύμαστος, καὶ θαυματουργὸς ἀναδειχθεὶς αἰδίδμε, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα, ὡς ἀγαθὸν ἰκέτευε, ἐν ἡμῖν πλουσίως θαυμαστώσαι τὰ τούτου, ἐλέη μελῳδοῦσιν· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πλημμελημάτων ἄφεσιν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, Παῖτησαι ἡμῖν τοῖς ἱερῶς τιμῶσί σε, σοφῇ νῦν Ἀχιλλιε, ὅπως κατευοδούμενοι, πράττωμεν τὰ θεῖα, καὶ μὴ λάβωμεν πείραν, βασάνων αἰωνίων, καὶ ποι-

νῶν δριμυτάτων, τοῖς μὴ μετανοοῦσιν ἐκεῖ ἀποκει-
μένων.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου ὤκησε, μὴ λιπὼν τὰ οὐράνια,
ἄχραντε Παρθένε ὁ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ τὴν
ἐνοικήσασαν, τῇ παραβάσει πρότερον, ἀπὸ τῶν ἀν-
θρώπων ἐξωθήσας κακίαν, ἐθέωσε τοὺς πίστει, ἀλη-
θεῖ μελωδοῦντας, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, τῶν Λαρισσαίων ἡ πληθὺς τῆς
ἐγὰρ δόξης Κυρίου ὁ ναὸς πεπλήρωται, τοῦ ἱεροῦ
ἤδη Ἀχιλλίου, φωταυγασθεὶς μυχμαρυγαῖς θείαις
τοῦ ἱεράρχου δεήσεσιν.

Ω θείας, ὦ φίλης, ὦ ἀκενώτου δωρεᾶς, τῶν ἀπεί-
ρων θαυμάτων, ἃ πρὸς ἡμᾶς ἔδειξας, τοὺς ὑμνοῦν-
τάς σε προσπεφευγότας, πόθῳ ψυχῆς, Ἀχιλλιε Πά-
τερ τῶν Λαρισσαίων ὁ πρόβολος.

Ω Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία
καὶ Δόγε, ὅνπερ ἀνεκήρυξεν, ὁ θαυμαστός Ἀχιλ-
λιος πρίν· οὐ ταῖς εὐχαῖς πάντας ἡμᾶς ρῦσαι, τῶν κιν-
δύνων καὶ τῶν θλίψεων.

Ω Ἀναρχε Πάτερ, καὶ συναΐδιε Υἱέ, ὁ τὴν γέν-
νησιν ἔχων ἐκ τοῦ σοῦ γεννήτορος, ἐκπορευτὸν
Πνεῦμα δ' ἐκ Πατρός, σύνθρονε Τριάς, φύσιν ἐνιαία,
ἡμᾶς τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ιδοὺ ὁ τάφος ἔνθα τὸ ἱερόν, νῦν κατάκειται σῶμά
Ἰσου Ἀγίε, μέσον ἡμῶν κείμενον ὁράται θαῦμα φρι-
κτόν· ρεῖθρα θαυμάτων βλύζει γάρ, καὶ ἀναπηγάξει
τάς δωρεάς, τῶν θείων ἱσμάτων· ὧ καὶ περιεστώτες,
μεγαλοφώνως σὲ γεραίρομεν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικὴν, τὸν σοφὸν νῦν Ἀχιλλίον, σέβοντες, τὸν ἀρεταῖς, καὶ ταῖς τῶν θαυμάτων ἀνατολαῖς, ὡς ἥλιον ἐκλάμπαντα πάντων τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶς, ἐν πίστει ἀνυμνούντων, καὶ πόθῳ γεραιρόντων, μνήμην αὐτοῦ τὴν πνευματικὴν.

Ἡμεῖς ἐν εὐφροσύνῃ καὶ φωτισμῷ, καὶ χαρᾷ ἀνενάου ποιούμενοι, σοῦ τὴν σεπτὴν, κοίμησιν βοῶμεν ἐν προσευχαῖς· θεόφρον νῦν Ἀχιλλεῖ, μέμνησο καὶ πρόστιθι ἐκτενῶς, τῶν σὲ ἀνευφημούτων, καὶ πόθῳ σὲ τιμώντων, ὅπως πταισμάτων λύσιν λάβωμεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα ὑπερτέρα τῶν Χερουβίμ, Θεοτόκε τὸν νοῦν μου ὑπέρτερον, τῶν ἡδονῶν, δεῖξον καὶ σκανδάλων τοῦ πονηροῦ· ὅπως τὸ θεῖον θέλημα, νῦν ἀνεμποδίστως ἐπιτελῶν, ζωῇς τῆς αἰωνίου καὶ τῆς τῶν σωζομένων, μερίδος χοιμὶ θεόνομφε.

Ἐξ αποστειλάριον. Σαρκὶ ὑπνώσας.

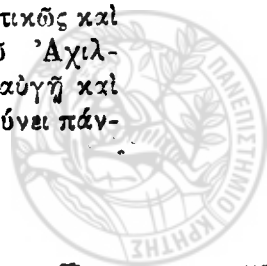
Σαρκὶ Χριστῷ σταυρωθεὶς, καὶ νεκρωθεὶς Πατὴρ Σήμερον, αὐτῷ τε καὶ συνανέστης, καὶ συνευφραίνῃ τῇ αὐτοῦ, ἐγέρσει ὡς Ἀχιλλεῖ, Πάσχα τοῦ ἀθανάτου σαφῶς ἐμφορούμενος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Λῆνους 5'. ἡχος α'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἄεθλῳ στησώμεθα, σκιρτῶντες πνευματικῶς καὶ ἀγαλλόμενοι· ἰδοὺ γὰρ μνήμη λαμπρά, τοῦ Ἀχιλλίου ἡμῖν συνεκλάμψα, τῇ λαμπροφύῳ αὐγῇ καὶ σωτηρίῳ ἐγέρσει ἐνδείκνυται· καὶ καταφαιδρύνει πάν-

τας, τοὺς αὐτὸν γεραίροντας, καὶ Χριστοῦ προσκυνοῦντας τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Δεῦτε λαμπρυνθέντες σήμερον, τὰς ψυχὰς οἱ πιστοί, μυστικῶς χορεύσωμεν, τιμῶντες τοῦ ἱεράρχου τὸ μνημόσυον, ὡς γὰρ Πατὴρ ἐφ' Ἰδοίς, ἐν εὐφροσύνῃ βραβεύει πᾶσιν ἡμῖν, τὸ ἔλεος ἐκ Θεοῦ, καὶ σωτηρίαν ἐν πίστει κραυγάζουσιν· χαίροις οἰκουμένης κλέος, Λαρισσαίων καύχημα, Ἐκκλησίας δ' οὐλόος, τῶν Πατέρων ἐγκαλλώπισμα.

Ω τοῦ παροδόξου θαύματος, ἀρεταῖς ἐπιβάς ὡς τεθρίππῳ ἄρματι, ἀνῆλθες πρὸς Οὐρανὸν κούφως μακάριε, τὸν χοῦν ὡς βάρος λιπών, τὴν τῶν Ἀγγέλων ἀράμενος εὐκλειαν· καὶ νῦν Χριστῷ παρεστώς, ἀπολαμβάνεις τὴν δόξαν τὴν ἄρρητον· ὅθεν ὡς Πατὴρ τῶν τέκνων, πάντων ἡμῶν μέμνησο, σοῦ τὴν μνήμην τιμῶντων, ἀξιόγαστε Ἀχιλλίε.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις Ἑορτὴν στησώμεθα. σκιρτῶντες πνευματικῶς καὶ ἠγαλλόμενοι· ἰδοὺ γὰρ μνήμη λαμπρά, τοῦ Ἀχιλλίου ἡμῖν νῦν ἐκλάμπασα, τῆς λαμπροφόρου αὐγῆς, καὶ σωτηρίου ἐγέρσεως δείκνυται, καὶ καταφαιδρύνει πάντας, τοὺς αὐτὸν γεραίροντας, καὶ Χριστοῦ προσκυνοῦντας τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Δόξα, ἦχος πλ. α΄.

Χερσομανεῦσαν τὴν γῆν Λαρίσσης ταῖς ἐκφύλοις αἰρέσεσι, τῷ ἀρότρῳ τῆς σῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, ταύτην ἀπεκάθηρας Ἀχιλλίε, τέκνων αὐτῆς τὰς ἀκάνθας, καὶ πανσόφως κατακαίων τὰ νόθα ζιζάνια· θεῖον δὲ σπóρον καὶ οὐράνιον καταβαλὼν τοῦ ποιμνίου ταῖς ἀδλαξιν, εὐαγγελικῶς εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, ἐν χαρᾷ συγχομίζων τῶν σῶν πόνων τὰ δράγματα.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέως, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

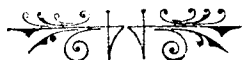
Εν ἔτει σωτηρίῳ 1872 (ἡπ.) 7βρίου 20 Νιμπ-
εγλέρη. Ἐγράφη ἡ παροῦσα ἀκολουθία διὰ χειρὸς
τοῦ χατζῆ Γεωργίου Καπηλαρίδου Ἀλληλοδιδάκτου
ἐκ Τυρνάβου, καὶ ἔστω εἰς μνημόσυνον αἰῶνον.

Ἀρχιερατεύοντος δὲ τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῖν Ἀρχιερέως
καὶ Κυριάρχου Ἁγίου Λαρίσσης Κ. Κυρίου Ἰωακείμ,
τοῦ ἐνθέρμου καὶ φιλομούσου Προσθέντος τῶν Ἱε-
ρῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων.

*"Οἱ δὲ τυγχάνοιτε τῆς δε τῆς βιβλου
εὐχεσθε τοῦ γράψαντος ὑπερ ὡς θέμις
τυχεῖν με χάρας τῆς ἁνω τρισευβίας.*

Τέλος ἔλαβε τοῦτο τὸ βιβλίον δι' ἐμοῦ τοῦ κάτωθεν
ὀπογεγραμμένου, χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ
δευτέρῳ ἔτει ἀπὸ Θεογονίας Μηνὶ δὲ 7βρίῳ 20.

Ὁ Χ' Γεώργιος Καπηλαρίδης Ἀλληλοδιδάσκαλος.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΙ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ.

— 1904 —

ΤΟ ἡμέτερον γνωστὸν Βιβλιοπωλεῖον καὶ
Χαρτοπωλεῖον πεπλουτισμένον μὲ ἀπαντὰ τὰ
διδασκτικὰ βιβλία τῶν Δημοτικῶν Σχολείων,
Ἑλληνικῶν καὶ Γυμνασίων, Ἑκκλησιαστικῶν,
Μουσικῶν, βιβλίων τοῦ Λαοῦ, Μυθιστορημάτων
καὶ Ἐκλεκτῆς Γραφικῆς Ἑλλ. γγνωστοποιεῖ εἰς
τοὺς πελάτας αὐτοῦ καὶ εἰς ὅλον τὸ φιλόκαλον
κοινὸν Λαοῦς καὶ ἀπάσης τῆς Θε-
σσαλίας ὅτι παρ' ἡμῶν θέλουσιν εὐρίσκει τιμὰς
συγκραταβατικὰς καὶ ἐκτὸς παντὸς συναγωνι-
σμοῦ, καθόσον ἡ πολυχρόνιος ἡμῶν πείρα εἰς
αὐτὰ τὰ εἶδη μᾶς κατέστησεν εἰδικούς πλέον
καὶ δυνάμεθα νὰ πωλῶμεν εὐθηνά, βάσιν ἔχον-
τες τὸ κέρδος εἰς τὴν μεγάλην κατανάλωσιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ.